

Ole Sohn (SF):

Jeg føler mig foranlediget til at gå på talerstolen, fordi jeg synes, der breder sig en vis forvirring i salen.

Under et af de forrige punkter lyttede jeg meget til fru Line Barfod, som to gange i træk roste beskæftigelsesministeren, så jeg er lidt bekymret for, om Enhedslisten er på vej ud på et skråplan. Men når man efterfølgende hører hr. Bjarne Laustsen kritisere beskæftigelsesministeren, kan man godt undre sig, for mig bekendt har Socialdemokratiet indgået et arbejdsmarkedsforlig med regeringen, og man må jo formode, at det er aftalt, hvilke spilleregler der skal følges. Forvirringen er ved at brede sig. Hvad er det, der er gældende?

Når det er sagt, vil jeg gerne sige til Socialdemokratiet, at når skaden nu er sket, og man har lavet et forlig, er det i det mindste godt at sørge for, at skaderne ikke bliver værre end som så. Derfor håber jeg, at Socialdemokratiet får held med at få strammet bekendtgørelserne op, så der er lidt rimelighed til.

Ellers vil jeg gerne sige, at SF stemmer nej her ved tredjebehandlingen til lovforslag nr. L 60 og i øvrigt også til L 61 og L 62, altså den samlede arbejdsmarkedsreform, og det gør vi, fordi vi mener, at den er et skridt i den forkerte retning. Vi mener faktisk også, at virkeligheden på flere punkter har overhalet reformen, idet vi nu kan se, der er en stigende arbejdsløshed, og i en periode med stigende arbejdsløshed er det utrolig vigtigt, at man holder sig for øje, at det er altafgørende at sikre, at man har den kvalificerede arbejdskraft, der er nødvendig til de stillinger, der bliver ledige i tiden, der kommer.

Vi ved, at der er væsentlig flere, som forlader arbejdsmarkedet, end der kommer ind på det, og derfor er der behov for, at man intensiverer og fremskynder omskoling og efter/videreuddannelse. Men her har man med arbejdsmarkedsreformen valgt at gå den modsatte vej, givetvis ud fra nogle økonomiske overvejelser om, at der skulle spares lidt penge på grund af skatetoppet og Det Radikale Venstres og de borgerlige partiers ønske om skattelettelser. Det mener vi er en meget gal udvikling, og vi har også undret os meget over, at Socialdemokratiet er gået med til det.

Vi har tidligere tilkendegivet, at vi finder det forkert, at man forringer de økonomiske forhold for folk på dimittendsats, og at der også lægges op til, at de, der er allerdårligst stillet i samfundet, nemlig folk på kontanthjælp, skal have ned-

sat deres ydelser. Vi mener, det er den forkerte vej at gå. Vi ønsker derimod at gå den vej, at man fremmer en aktiv arbejdsmarkedspolitik ved at give folk positive incitamentter til at komme i gang, både med omskoling og efter/videreuddannelse, så man på den måde kvalificerer den ledige arbejdskraft til at gå ind i de stillinger, der er eller måtte komme i tiden fremover.

Dette er begrundelsen for, at vi stemmer nej, når der skal stemmes om lidt, og jeg håber også, at Enhedslisten ikke roser regeringen yderligere, og at vi i fællesskab kan vise, at der også er partier i Folketinget, som vil gå en anden vej.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Ole Sohn var inde på, at med »Flere i arbejde« tog man nogle skridt i den forkerte retning. Jeg mener nu, at på baggrund af hr. Ole Sohns erfaring og sådan set også på baggrund af den udvikling, man har kunnet følge, burde hr. Ole Sohn i stedet have rost Socialdemokraterne for, at de netop har styrket digerne omkring arbejdsløshedsforsikringssystemet, men vi kan forstå, at det, man lægger større vægt på, sådan set er alt det, der ligger uden for.

Min opfattelse er, at den stigende arbejdsløshed, som jeg også tror vi får at se i fremtiden, netop rejser det spørgsmål, som hr. Ole Sohn var inde på: hvordan får vi sat nogle værktøjer i gang for at opkvalificere og give folk muligheder for uddannelse? Det bliver det vigtigste i fremtiden, men det er ikke det vigtigste nu, for så langt er arbejdsløsheden ikke kommet op.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hr. Ole Sohn undrer sig, og jeg undrer mig også over SF, for ligesom ved tidligere lovforslag havde jeg bestemt regnet med, at hr. Ole Sohn ville være gået herop og rose beskæftigelsesministeren. Men her var det altså Enhedslistens fru Line Barfod, der kom først, og sådan kan det jo gå, hvis man ikke kender sin besøgelsestid.

Angående arbejdsmarkedsreformen »Flere i arbejde« er store dele af det, der ligger i reformen, socialdemokratisk politik, og derfor er vi selvfølgelig også med på de her punkter. Det viser sig blot, når vi kigger på den og på udmøntningen af den, at det er utrolig vigtigt at være med som forligspartner, og når vi har lavet en aftale, vil vi selvfølgelig også følge aftaleteksten og hele aftalen til dørs, inden vi trykker på